

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem 9 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Płocku oddalali powództwo w całości i zasądził od powoda A. M. na rzecz pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie Sądu Rejonowego zaskarżył powód w całości. Wyrokowi temu zarzucono:

- naruszenie art. 233 k.p.c., które miało wpływ na treść orzeczenia, poprzez oparcie ustaleń faktycznych Sądu na treści zeznań świadka M. S., (którym Sąd dał wiarę w całości), a które to ustalenia są sprzeczne z treścią samych zeznań tego świadka, a także nieuzasadnionej odmowie przyznania waloru wiarygodności zeznaniom powoda, z uwagi na ich sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym, gdy sprzeczności taka w istocie nie zachodzi,

- naruszenie prawa materialnego, a konkretnie art. 65 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i oparcie się przede wszystkim na treści samego dokumentu umowy z pominięciem zamiaru stron i celu umowy, co skutkowało przyjęciem przez Sąd I Instancji, iż umowa zawarta w dniu 5 września 2013r. między M. S. a powodem była umową użyczenia i w rezultacie oddaleniem powództwa, podczas gdy zastosowanie tego przepisu i zawartych w nim dyrektyw, winno prowadzić do wniosku, iż umowa z dnia 5 września 2013r. była w istocie umową najmu, co skutkowało winno uwzględnieniem powództwa w całości.

W konsekwencji czego skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wносиła o oddalenie apelacji powoda w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej okazała się bezzasadna, co musiało skutkować jej oddaleniem.

Trzeba tu podnieść, iż ustalenia dokonane przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy przyjął za własne. Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia przed Sądem Rejonowym, iż poszkodowany z powodem zwali umowę użyczenia pojazdu zastępczego. Okoliczność ta wynika, nie tylko z brzmienia pisemnej umowy stron, ale również z zeznań świadka S., który zeznał, „ja ustaliłem czynsz najmu, to było zawarte w umowie”. Skoro tak to logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym jest ustalenie Sądu Rejonowego, oparte na literalnym brzmieniu umowy w połączeniu ustaloną na podstawie zeznań świadka wolą stron. Połączenie obu tych czynników wprost prowadzi do słusznego wniosku, iż do dnia 2 października 2013 roku strony łączyła umowa użyczenia, która po upływie tej daty, miała się ewentualnie przemienić na umowę najmu z ustaloną w umowie stawką najmu. Okoliczności tej nie może niweczyć twierdzenie powoda, że wcześniej na podstawie tak samo sformułowanych umów powód otrzymywał od ubezpieczycieli odszkodowania z tytułu kosztów najmu zastępczego. Niezależnie od powodów takich decyzji ubezpieczycieli, okoliczność ta nie może przesadzać o rozumieniu umowy zawartej między poszkodowanym a powodem w przedmiotowej sprawie.

Według Sądu Odwoławczego Sąd I instancji w sposób prawidłowy, obiektywny - zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i na jego podstawie poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie niezbędnym do rozpoznania żądania powódki. Co więcej powód nie wykazał, aby Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, a samo przekonanie strony co do innej oceny poszczególnych dowodów i ich ważności nie wystarcza do przyjęcia uchybienia przepisom procedury cywilnej.

Wszystkie zarzuty apelacyjne sprowadzają się w sumie do kwestionowania okoliczności, iż poszkodowanego z powodem łączyła umowa użyczenia a nie jakby chciał powód – najmu.

Za całkowicie chybiony traktować trzeba zarzut powoda pominięcia przez Sąd zeznań powoda. Otóż Sąd uwzględnił w trakcie swoich rozważań nad stanem faktycznym zeznania powoda, uznając, jedynie, iż fakt, że powód od lat posługiwał się takim wzorcem umowy, i na jej podstawie otrzymywał odszkodowania, nie może przesadzać o treści umowy objętej pozwem. Słusznie Sąd Rejonowy dokonując prawidłowej oceny zeznań powoda nie dał im w całości wiary, albowiem jak zeznał powód według niego nie liczyła się treść umowy. Sam zeznał „termin użyczam znaczy, iż daję za darmo”. Powyższe musi jednoznacznie świadczyć o tym, że powód jako profesjonalista wiedział, co oznacza treść umowy jak zawarł z poszkodowanym. Również nieuprawnione są twierdzenia powoda „zapłata należała się za fakturę nie umowę”- co nie znajduje żadnego pokrycia w przepisach zobowiązań. Prawidłowo również postąpił Sąd Rejonowy odmawiając wiary powodowi w zakresie jego zeznań, iż zawarł z poszkodowanym ustną umowę najmu pojazdu zastępczego. Okoliczność ta, nie tylko nie znajduje pokrycia w materiale dowodowym sprawy, to jeszcze pozostaje w sprzeczności z zeznaniami poszkodowanego, który wyraźnie twierdził, iż warunki „najmu pojazdu zastępczego określił z powodem w pisemnej umowie”.

Również, za chybiony należy uznać zarzut powoda co do naruszenia prawa materialnego poprzez niezbadanie prawdziwej woli stron. Otóż w ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał, mimo działania przez fachowego pełnomocnika, że wolą stron było zawarcie umowy o innej treści niż objętej pismem. A to na powodzie w tym zakresie spoczywał ciężar dowodzenia co wynika z treści art. 232 k.p.c., której to inicjatywy powód w zasadzie nie podjął.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego sprawy nie naruszając przy tym prawa materialnego. Albowiem Sąd Rejonowy stosując zasadę swobodnej oceny dowodów działał w granicach art. 233 § 1 k.p.c. przestrzegając zasad logicznego rozumowania, i z zebranego materiału dowodowego wyciągnął wnioski logicznie uzasadnione. Sąd w ramach tej zasady może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów, tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego. Wszelkie rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznania świadka, wypowiedzi biegłego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji ocenił zgromadzony materiał dowodowy zgodnie z wymogami art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest wnikliwa i szczegółowa. Sąd Rejonowy odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wyprowadził z nich wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Jak wynika z uzasadnienia Sądu I instancji uznając, iż poszkodowanego i powoda łączyła umowa użyczenia nie znalazł podstaw aby na podstawie art. 822 k.c. pozwany był obowiązany uiścić na rzecz powoda kwotę objętą pozwem.

Wobec powyższego nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia środka zaskarżenia, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądając od przegrywającego apelację powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego pozwanego zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 3 w zw. z § 10 ust.1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 z dnia 5.11.2015 roku).